Biblioteca „Generația Nouă" Nr. 4.

MICUL DOR

ȘI

MARELE DOR

CÂNTECE POPORALE, STRIGĂTURI DE JOC, COLINDE DE SFINTELE SĂRBĂTORI, DOINE, CÂNTECE FRUMOASE DE DRAGOSTE

ADUNATE DE PRIN FOI ȘI PUBLICATE PENTRU CA SĂ LE CITEASCĂ TOT ROMÂNUL

DE

A. M.

EDIȚIA A II-a.

IAȘI, 1925.

Prețul 6 Lei.

„MICUL DOR"!

„Micul dor" este simţământul de dragoste al omului faţă de femeea lui, faţă de copiii, părinţii, rudele şi prietenii lui. „Micul" dor este dorul dragostei ce înfloreşte în inimile tinerilor, este simţământul de dragoste pentru un singur om, ori pentru familia ta. De „micul" dor suspină doina românească de cele mai multe ori, — micul dor al inimii omeneşti răsună prelung prin codri şi vâlcele, în amurguri, cântat de inimi înfiorate de dragostea curată, lăsată de Dumnezeu. Deaceea tot Românul trebue să cunoască şi să cânte cântecele „micului dor".

Iată aci câteva:

AFARĂ-I LUNĂ...

Afară-i lună şi bine
Şi mândruţa nu mai vine...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Ori e rău ori nu e bine
Ori i-s'a urât de mine...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Nu ţi-o fi mândro păcat
Şi-aseară te-am aşteptat...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Şi văzând că nu mai vii
Pusei dorul căpătâi...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Cu urâtul mă 'nvelii
Greu doamne că mai dormii...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Mă trezii şi pipăii
Şi nimica nu găsii...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Decât dorul inimii
Scris pe faţa perinii...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Cu cerneala ochilor
Ochilor fârtaţilor...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

Şi cu pana genelor
Genelor sprincenelor...
Vai, Doamne, că greu e dorul!

DOINA

Arde-mi-te-ai codru des,
Văd bine că s'a ales
Din tine să nu mai ies!
C'am intrat băiat blajin
Şi-acuma-s moşneag bătrân,

C'am intrat făr' de mustețe
Şi-acuma-s la bătrânețe!
Plânge-mă mamă cu dor
Că ți-am fost voinic fecior,
Plânge-mă mamă cu jale
Că şi eu-s'al Dumitale...

MORI MÂNDRO...

Mori mândro să mor şi eu...
Doarme toată lumea, doarme,
Să ne 'ngroape 'n făgădău...
Doarme toată lumea, doarme.

Căle fete-s bănățene, (tralalala...)
Toate-s negre la sprâncene...

Numai una-i mai negruță
Şi-aceia-i a mea drăguță...

Bagă Doamne luna 'n nor,
Să mă duc unde mi-e dor.
Bagă Doamne luna 'n stele,
Să mă duc unde mi-e jele!..

MARIOARA

Mărioară dela munte
Nu-ți lăsa părul pe frunte
Că ți-or eşi vorbe multe.

Las' să-mi iasă că nu-mi pasă,
Că 's tânără şi frumoasă
Şi bădița-i dus de-acasă.

Dusu-s'a bădița dus
Dusu-s'a la coasă 'n sus.
Să cosească floricele
Rupe-i-s'ar coasa 'n ele
Să vie 'n brațele mele.
Să cosească flori pe rouă
Rupe-i-s'ar coasa 'n două.

„MARELE DOR"!

„Marele dor", este simțământul de dragoste fierbinte pentru țara ta. Este dragostea pentru *pământul strămoşesc*, pe care părinții şi moşii noştri de mii de ani au trăit, pe care l-au muncit cu brațele lor, l-au iubit cu sufletul lor, l-au apărat cu sângele lor. Şi-au luat apoi rămas bun dela dânsul, aşa precum şi tu îți vei lua, au privit duios lumina soarelui, frumusețea neasămănată a cerului românesc, codrul cu freamătul lui de jale, căsuța sfântă din fundul văii, şi-au privit blând copiii şi li-au zis:

„Copii, iată noi ne ducem!

„Vă lăsăm vouă căsuța bătrânească şi stăpânire deplină asupra țării, a moşiei pe care noi cu multă saferință şi cu vitejie am apărat-o!

„Fiți vrednici şi fiți viteji! Căci mulți străini vor veni peste voi, ca să vă fure țara şi bogățiile toate, să vă puie jugul pe umeri şi să vă bată cu biciul. Să vă dărâme altarele sfinte, să vă pângărească credința, să-şi bată joc de oasele noastre. Muriți mai bine cu cinste, până la cel din urmă, decât să trăiți în ruşinea robiei!"

Acesta a fost cuvântul de pe patul de moarte a patruzeci de generații (rânduri) de Români, ale căror trupuri toate dorm sub glia noastră sfântă.

„Marele dor"! Pentrucă nu-i numai dorul de nevastă ori copii, ci e dorul şi dragostea de *un neam întreg, Neamul tău!*

„Marele Dor"! Pentrucă nu-i numai dorul nostru, ci sub țărână zace dorul a peste 300 de milioane de înaintaşi, ale căror suflete ne privesc din ceruri... şi ne blas-

tămă, pentrucă țara nu mai este a noastră, bisericile ne sunt pângărite; de oasele lor, cari nu se pot odihni, străinii își bat joc, — iar noi trăim cu jugul pe grumazi, cu lanțuri la mâni, cu rușinea în suflete, pentrucă *n'am știut să murim cu un ceas mai de vreme!*

Feriți-vă să nu vă ajungă blestemul celor 300 de milioane de morți!

De-aceea lăsați să vă pătrundă în suflet simțământul sfânt al *„marelui dor"* și îndrumați-vă viața și faptele după glasul acestui simțământ. Nicăiri nu se oglindește mai minunat simțământul *„marelui dor" de astăzi* al Românului, ca în cântecele lui. Iată acî câteva:

LA NOI

de OCT. GOGA

scrisă pentru suferințele Ardealului înainte de desrobire, dar se potrivește așa de biue și acum, mai ales pentru Moldoveni.

La noi sunt codri verzi de brad,
Și câmpuri de mătasă,
La noi atâția fluturi sunt
Și-atâta jale 'n casă.

Privighetori din alte țări
Vin doina să ne-asculte,
La noi sunt cântece și flori
Și lacrămi multe, multe.

La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul,
Și 'mbrățișându-și jalea plâng
Și tata și feciorul.

Pe boltă sus e mai aprins
La noi bătrânul soare
De când pe plaiurile noastre
Nu pentru noi răsare.

Și fluturii sunt mai sfioși
Când zboară 'n zări albastre,
Căci roua de pe trandafiri
Sunt lacrămile noastre.

Sub cerul nostru 'nduioșat
E mai domoală hora,
Căci cântecele noastre plâng
În ochii tuturora.

La noi de jale povestesc
A codrilor desișuri,
Și jale duce Mureșul
Și duc fustrele Crișuri.

Avem un vis neîmplinit
Copil al suferinții,
De jalea lui ni-au răposat
Și moșii și părinții.

Din vremi bătrâne de demult
Gemând de grele patimi,
Deșertăciunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi.

DOINĂ

Dela Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
De-atâta streinătate.
Din Hotin și pân' la mare
Vin muscalii de-a călare,
Dela mare la Hotin
Mereu calea ni-o ațin;
Din Boian la Vatra Dornii
A umplut omida cornii,
Și străinul te tot paște
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos la vale
Și-au tăcut dușmanii cale,
Din Sătmar până 'n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român săracul!
Amărât tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se 'ndeamnă
Nici îi este foamna, foamnă
Nici e vară vara lui
Și-i străin în țara lui.
Dela Turnu 'n Dorohoi,
Curg dușmanii în puhoi
Și s'așează pe la noi:
Și cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier;
Sboară paserile toate
De neagra streinătate...
Numai umbra spinului
La ușa creștinului...

Își desbracă țara sânul,
Codrul — frate cu românul,
De secure se tot pleacă
Și izvoarele îi seacă
Sărac, în țară săracă.

Cine-o îndrăgi străinii
Mânca-i-ar inima câinii
Mânca-i-ar casa pustia
Și neamul nemernicia.

Ștefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfinților
În seama părinților...
Clopotele să le tragă
Ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă,
Doar s'o 'ndura Dumnezeu
Ca să-ți mântui neamul tău.
Tu te 'nalță din mormânt,
Să te-aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn odată
Ai s'aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori
Îți vin codrii 'n ajutori,
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară
Din hotară în hotară...
Îndrăgi-i-ar ciorile,
Și spânzurătorile!..

M. EMINESCU

CANTECUL STUDENȚILOR CREȘTINI

Studenți creștini din România Mare
Se 'mbracă 'n doliu neamul românesc,
Iidanii ne sugrumă națiunea
Și-avutul țării noastre-l jefuesc!

Din nepăsare azi să ne trezim
Suntem prădaţi de liftele păgâne
Şi ţara cere să o mântuim!

Nu vrem să mai fim sclavii jidovimii!
Conduşi de idealul cel mai sfânt
Vom nimici duşmanii ţării noastre
Şi-om înfrunta al hoardelor avânt!
Vă deşteptaţi, căci ora a sunat!
Studenţi creştini vă chiamă sfânta ţară
Să-i curăţim pământu 'n lung şi 'n lat!

Vom răsădi viaţă românească
Pe plaiurile unde cresc azi spini,
Vom împleti în aur viitorul
Acestei ţări călcate de streini,
Căluşele de-acum le-om sfărâma,
Vom prea-mări cereasca libertate
Şi ţara ne va binecuvânta!

Aşteaptă neamul s'aducem izbânda,
Ne vor surâde laurii pe frunţi,
Vor plânge văile de bucurie,
Ne-or saluta îmbătrâniţii munţi!
Nu şovăiţi! Dreptatea e cu noi
Şi vom strivi duşmanii sub călcâie,
Sau vom muri cu glorie 'n război!

IUSTIN ILIEŞIU

HORĂ

pentru „Liga Apărării Naţionale Creştine"!

de UN ARDELEAN

Hai la horă frăţioare
Răsărit'a al nostru soare,
Haide să ne veselim
Să scăpăm de-acum de chin.

Azi în ceaţa depărtării
Sună goarna deşteptării,
Sculaţi, sculaţi fraţi Români
Nu mai staţi robi la păgâni!

Vezi Moldova obidită
Şi de jidovi cotropită
Işi înalţă fruntea-i mândră
Rupând lanţul de osândă!

Pe mănoasele-i câmpii
Vin Românii mii şi mii
Să se 'nfrăţească 'ntr'o Ligă
Pe duşmani ca să-i învingă.

Din munţi buciumul răsună
Românii toţi se adună
Pe câmpia strămoşească
In Ligă să se 'nfrăţească.

Hai şi noi cu bucurie
Ligii toţi să-i dăm tărie
S'ajutăm cu mic cu mare
Liga cea de Apărare.

Nu-i Român cel-ce nu vrea
Azi în Ligă a intra,
Ci-i vândut streinului
Şi-i sluga jidanului.

Căci Liga vrea, fraţi Români,
Să ne scape de păgâni
Ţara să ne-o mântuiască
Legea sfântă s'o păzească.

Liga noastră cea creştină
Scapă ţara de neghină,
Scapă ţara românească
De urgia jidovească!

Tot ce-i rău s'o curăţi
Tot ce-i putred va pieri,
Şi-atunci glia strămoşească
Va fi iarăşi românească!

FRUNZĂ VERDE...

(Poezie scrisă de o fetiţă de 10 ani)

Frunză verde de neghină
Ţara de jidani ni-i plină,
Frunzuliţă foaie lată
Să te văd ţară scăpată
De străini şi de jidani
Şi de ceialalţi duşmani!
Nu-i floare ca măgheranul
Nici păcătos ca jidanul.
Românu bun de inimă
Prea rabdă lifta păgână,
Pe când după fapta lor
Pentru bunul nost popor
N'ar fi păcat zău aşa,
De perciuni a-i spânzura...

VITEJESCUL GLAS AL TINERIMEI

Răvaş Măriei Sale Regelui nostru.

Măria Ta!
In inima îndurerată-a ţării
Răsună buciumul redeşteptării.
Din munca noastră hoţii se înfruptă,
Poporul cere: să pornim la luptă!
Străinii cruzi ne sapă temelia,
Ne 'nstreinează tot mai mult moşia,
Ne pradă-avutul şi-şi bat joc de noi —
Măria Ta, stăm gata de război!

Lăsa-vom plugurile pe ogoare,
Vom prinde armele biruitoare

Să făurim eternă sărbătoare,
Că 'n țara noastră nu mai arde soare;
Ne 'ndeamnă fapte mari și vitejești
Și pilda celor morți la Mărășești!
Mușca-vor țărâna cu dinții zbirii,
Căci nu mai vor să rabde 'n jug martirii,
Prea grele sunt cununile de spini,
Prea ni-e bârlit azi neamul de străini.
Trec norii de lăcuste peste țară,
In urma lor se 'nalță foc și pară,
Se înmulțesc păgânii ca un roi, —
Măria Ta, stăm gata de război!

Și dacă hidre negre-ar încerca
Să ne amenințe, Măria Ta,
Prin foc și sabie
Vom apăra iubita Basarabie!
Plăti-vom iar cu sânge Bucovina
Și din Ardeal vom curăți neghina!
Vom măsura hotaru 'n lung și 'n lat;
Din Tisa pân' la Nistru 'nvolburat,
Călca-vom peste hoituri, peste cranii,
Și fără milă vom strivi dușmanii.
Vor preamări ca 'n alte vremuri slava
Aceleași clopote dela Suceava.
Așteaptă regimente de eroi —
Măria Ta, stăm gata de război!

Destul am suferit!
Strămoșii 'n temniță ne-au putrezit!
Iar azi în țara noastră românească
Românul nu mai poate să tânjească
In jug, răpus de nedreptate —
Măria Ta, vrem libertate!

Sunt pline plaiurile de mișei,
De trădători, de hoți, de oameni răi.
Dumbrăvile sunt pline de tâlhari
Și gem orașele de cămătari!

Legat-am toți Românii jurământ
Străinilor să le săpăm mormânt.
Vom împleti cunună de lumină
Pe fruntea Ta măreață și senină,

Cu sânge cald vom scrie la hotare:
Trăiască mândra Românie-Mare!

Așteaptă regimente de eroi —
Măria Ta, stăm gata de război!

(Din cărticica de versuri *„Durerea Neamului"*) IUSTIN ILIEȘIU, student.

DORUL MAMEI

— Pentru studenții închiși la Văcărești —

Peste vârfuri de coline
Ca o pasăre măiastră
Dorul mamei, vine, vine,
Și s'așează pe fereastră.

Fie soare, fie nor
Fie zi, ori miez de noapte,
El în geam bate ușor
Și tot chiamă cu dulci șoapte.

Pe ființa scumpă, dragă,
Pentru care-a făcut sborul
Și prin taina ce îi leagă
Mama-și sărută feciorul.

Intre ei nu-i depărtare,
Fie dus el ori-și-unde,
Că și 'n neagra închisoare
Dorul mamei tot pătrunde.

A. B.

ȘI-I CRUCEA GREA...

Celor șase studenți închiși în 1923—24 la Văcărești.

Isuse! Apostolii tăi
S'au înmulțit cu șase
Indură-te, Doamne, de ei
Sunt poate cei mai tinerei
Din ceata ta aleasă.

In fața legii stau azi ei
O, Doamne, tu să-i însoțești!
E crucea grea! Ei tinerei.
Și crucea ce o poartă ei
E crucea țării românești.

A. B.

Ce trebue să știe tot țăranul.

1) Că țara noastră românească ne este cutropită de un Neam străin, păgân, *Jidanii*, cari s'au așezat mai ales la orașe, pe care le-au cuprins aproape în întregime.

2) Că Jidanii nu trăesc din munca lor, ci furând avuția celorlalte Neamuri, creștine; că ei sug ca lipitoarea aceste Neamuri creștine, le înșală și le jefuesc, pentru-ca apoi să le robească și să le omoare.

3) Că de-acî dela orașe Jidanii stăpânesc aproape

toată avuţia Românilor, care a trecut în stăpânirea lor, făcând ca astăzi Românul să nu mai fie el stăpânul avutului său, ci să muncească pentru-ca Jidanul să-i mănânce aproape tot rodul muncei sale.

4) Că aceasta însemnează, că Românul să fie robul Jidanului.

5) Că vinovate de starea aceasta nenorocită sunt *Partidele* de astăzi, cari conduc rău ţara, lăsând-o şi dând-o pe mâna Jidanilor, cari au cumpărat cu arginţi diavoleşti pe oamenii partidelor.

6) Mai trebue să ştie tot ţăranul, că prin sate mişună tot felul de musafiri (oameni de-ai partidelor) şi mai ales când este vorba de alegeri, nu mai pot de dragul ţăranului. N'ar mai pleca de lângă dânsul, aşa de tare îl iubesc!..

7) Că ei vin cu automobile şi trăsuri de ale Jidanilor, sau plătite cu banii jidoveşti şi toate cheltuelile din banii aceştia le fac!

8) Că în schimbul acestor bani, ei vând pânea şi viitorul copiilor lor şi copiilor tăi.

9) Căci partidele trăesc să apere pe Jidani atunci când ne fură pânea; să ne schingiuiască, să ne omoare şi să ne ţie în temniţi, atunci când noi încercăm să ne apărăm sărmana ţară şi bucăţica de mălai dela gură.

10) Că sunt şi prin sate gospodari, cari înlesnesc venirea lor pe la ţară şi le dau ajutor şi le jură credinţă că vor veni cu tot satul după dânşii la alegeri.

11) Dar bieţii gospodari nu ştiu că fac cel mai mare păcat, faţă de Dumnezeu şi faţă de copiii lor.

12) Feriţi-vă oameni buni că blestemul lui Dumnezeu este mare.

13) Pentruca să nu cadă asupra voastră şi asupra copiilor voştri tot sângele nevinovat al Neamului acestuia pe care voi îl vindeţi, ca Iuda, la străini.

Cum au sărbătorit Crăciunul studenţii închişi la Galata (1924-25).

In ziua sfintei naşteri a lui Hristos, când şi cerşitorii se bucură, într'o odăiţă întunecoasă, pe patru paturi aşezate unul lângă altul, stăteau întinşi, aproape fără să se mişte, cei patru studenţi români dela Galata, cu mânile slăbite, cu feţele supte, cu ochii perduţi, adânciţi în fundul capului, cu privirea plină de jale, cu fălcile aproape încleştate, cu glasul stâns... stâns de tot. *Ei nu mâncaseră nimic de 11 zile!*

Aşa au sărbătorit Crăciunul, suferind pentru dreptatea Neamului, cei 4 studenţi!

Pe când toată lumea se bucura şi fiecare om se ruga lui Dumnezeu pentru fericirea lui!

In ziua a treia de Crăciun studenţii au fost duşi la spitalul Sft. Spiridon din Iaşi!

Iată câteva poezii făcute pentru dânşii şi publicate în foaia „*Libertatea*". Numele lor este *Ion I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Teodosie Popescu* şi *Radu Mironovici*.

In închisoare a mai rămas unul, *Corneliu Zelea-Codreanu*.

TOATĂ LUMEA AZI AŞTEAPTA...

(Celor dela Galata.)

Toată lumea azi aşteaptă
Naşterea-ţi, dulce Hristoase
Toţi cu inime curate
Şi cu feţe luminoase;

In împărăteşti palate,
Ca şi cei din sărăcie,
Cu simţire creştinească
Aşteaptă magii să vie;

Toată lumea păcătoasă
Se întoarce azi spre Tine
Şi cu rugăciuni duioase
Vrea ca să ţi-se închine;

Moşii albi în spre icoane
Fac a lor închinăciune
Înălţând smeriţi spre ceruri
A lor caldă rugăciune;

Copilaşii chiar, cu tremur,
In mici rugăciuni îşi spun
Că ce daruri mari şi bune
Să le-aducă moş Crăciun.

Toată lumea azi așteaptă
Ca să-i vie mântuirea
Toți cu gândul în spre Domnul
Își așteaptă fericirea.

Iară noi fierbinte rugă
Înălțăm la prea curata
Să elibereze astăzi
Pe cei închiși la Galata.

V. OPRIȘOR,
orfan în orfelinatul din Blaj.

COLINDĂ NOUĂ

închinată studenților din închisoarea Galata.

de IUSTIN ILIEȘIU

La Galata 'n închisoare
Numai plâns și suspinare
Florile Dalbe.

La Galata 'n închisoare
Tristă-i sfânta sărbătoare
Florile Dalbe.

Înarmați străjeri țin pază
Și martirii 'n lanț oftează
Florile Dalbe.

De cu seară până 'n zori
N'au venit colindători
Florile Dalbe.

În bordeie rugăciunea
Către ceruri se îndreaptă
Și creștinii blânzi, cucernici,
Pe Mesia îl așteaptă,
Se închină toată noaptea
Să le-aducă bucurie
Precum și la carte scrie...
Florile Dalbe.

La Galata 'n închisoare
Mare-i jalea Doamne, mare
Florile Dalbe.

Nu-i lumină, nici hodină
Și vitejii 'n lanț suspină...
Florile Dalbe.

Ce trebuie să știe tot Românul

înainte de procesul lui Corneliu Zelea-Codreanu în fața juraților dela Focșani. (Martie—Mai 1925.)

— Că au mai pierit dușmani și vânzători de Neam aici pe pământul acesta, în cursul veacurilor de stăpânire românească!

— Că numai așa s'a putut apăra și păstra Neamul nostru stăpân pe dreptul lui.

— Că nu în ocne, alături de tâlharii nelegiuiți, este locul celor ce își apără Neamul și legea împotriva dușmanilor diavolești, ci locul lor este în frunte, ca să fie

îndrumare și scut Neamului lor. Căci doar și Sfânta noastră scriptură zice: *„Voi sunteți lumina lumii... Nici nu se aprinde lumina și se pune subt obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor ce sunt în casă."*

— Că *Manciu* cel ucis de *Corneliu Zelea-Codreanu* a fost un vânzător al Neamului nostru, care pentru banii cu cari l-au cumpărat Jidanii, schingiuia pe studenții cari luptă împotriva Jidanilor, și căuta să le risipească oastea sfântă.

— Că așadar tot Românul trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru slobozirea lui Corneliu Zelea-Codreanu, pentru izbânda luptei de apărare pornite împotriva Jidanilor, — și trebuie să ceară cu glas tare celor dela cârma țării: *„Dreptate Românului în țara lui!* ***„Vrem judecarea și liberarea neîntârziată „a lui Corneliu Zelea-Codreanu, apărătorul „nostru împotriva Jidanilor!!"***

DORUL MEU

Fă, Doamne, pe gândul meu,
Și mă fă un fierăstrău,
Fierăstrău cu pânza nouă
Temnița s'o tai în două,
Să scot pe Zelea afară
Să nu sufere povară.

Ori mă fă, încetinel,
Toate-ori haine pentru el,
Că vara stătuși în soare
Tot cu țină pe picioare
Și ai stat cu vadra 'n mână
Fără somn, fără hodină
Din pământ de-ai făurit
Cărămidă de zidit,
Cărămidă de cămin
Să faci fală de Român,
Și 'n loc să dormi pe dricală
Dormi poate pe vre'o podeală,
În loc să ai pat frumos
Dormi poate întins pe jos.

Toți Românii de-omenie
S'îngrijați și vreau să știe
Cum de ședeți în robie
Oameni drepți ca o lăcliе?
Cin' de voi nu vrea să știe
Nici Român să nu mai fie!
Cin' de voi nu se 'n, grijește
Nici Român nu se numește!
Aceia ne sunt dușmani
Și fac fală la Jidani
La Jidani și Unguroi
Care râd în pumni de noi.

Cât e Ardealu de mare
El numai un Moța are
Și fratele lui de seamă
Pe Georgescu din Poiană.

Prin Bucovina de-i sta
Dacă-i sta şi-i întreba:
Cine-i fala voastră-aici:
Ţi-a spune: Mironovici
Şi Popescu, doi voinici.
Basarabia-i mândreaţă
Că are-un fiu ca Gârneaţă!
Nădejdea Moldovii este
Zelea, cel ca din poveste!..
De Bănat nu cuvintez
Că numai mă ruşinez
Că aicea s'a aflat
Trădătorul blestemat.....

De-ăi ca Zelea-s puţintei,
De-ăi ca Manciu, gem de ei!

Ce mai floare-i iorgovanu,
Eu de-aş fi Ionel Brătianu
Face'aş, dragă, iac'aşa:
Pe studenţi i-aşi decora,
Pentru c'au aprins făclia
In întreagă România.

SOLOMON DOMĂNEANŢU
ţăran din Obabamutaie (Banat),
fost internat de Unguri şi de Jidani.

Deodată cu această poezie, fratele Domăneanţu ne mai trimite una:

Voi Români de la putere
Ce vi's la oala cu miere
Luaţi sama şi gândiţi
Ce ţară vreţi să clădiţi,
Şi să-i clădiţi temelia
Ca s'o cheme România!

Luaţi sama, cei din spate
Numai joc de voi şi-or bate
Şi-or striga: „Acuma-i bine
„Moi Rumune, moi Rumune!",
Şi acela e Jidanu
La un gând cu Ungureanu.

Apoi, bănuind că s'ar putea să nu-i publicăm aceste poezii, de frica legilor lui Mărzescu, ne îndeamnă stăruitor:

„Publicaţi-le! Dacă nu m'au prăpădit Ungurii, apoi las să mă prăpădească Românii."

GLAS DIN POPOR

— Judecătorilor din Focşani. —

Judecători din Focşani,
Să trăiţi! zicem, mulţi ani,
Noi Românii din Ardeal,
De pe-al Mureşului mal,
Moţi din munţii-Abrudului,
De pe malul Crişului,
Din Crişana şi Bănat,
Din Bihoru 'ndepărtat,
Ca toţi într'un glas strigăm
Pe Codreanu vi-l cerem,
Nu cumva să-l judecaţi,
Nouă liber să ni-l daţi!

Căci el e nevinovat,
Că pentru neam s'a luptat!
Vinovaţi sunt vânzătorii
Şi de Jidani iubitorii,
Cei-ce lăcomind la bani
Dau mari drepturi la Jidani.
Căci voi de-l veţi osândi
Pe noi toţi ne veţi lovi.
Şi 'ntâmplându-se aşa,
Cu noi toţi alături ea
Ar plânge şi-ar blăstăma
Munţii şi pădurile
Copiii şi mamele
Nedreptatea cea amară
Din cea românească ţară.
Iară de-l veţi libera
Vă faceţi datoria
Către ţară, către neam,
C'aţi liberat pe Codrean.
Doamne, Ţie ne plecăm
Şi să ne-asculţi te rugăm:
Să răsară 'n toată ţara,
Ca şi iarba primăvara,
Suflete c'al lui Codreanu
Să ne mântuiască neamu!

Tebea, la 8 Martie 1925.

ZAHARIE FLOREA

MUGUR-MUGUREL

Mugur, mugur, mugurel,
Ia-n fă-te mai măricel
Mugur-mugurel.

Că ne-am săturat de iarnă
Şi de Jidovime 'n ţară
Mugur-mugurel.

Codri-noştri înverzesc
Jidanii ni-i cotropesc
Mugur-Mugurel.

Fiii noştri de ţărani
Se adună la Focşani;

Pe Zelea să-l scoat' afară
Din ocna 'n care-l băgară.

Ţara 'ntreagă într'un glas
Cere pe acest viteaz,

Că de-o fi să-l osândească
Rău o să se isbândească!

Dorim moarte vilejească
Nu robie jidovească!

De-ar trăi mulţi ani Codreanu
Să ne mântuiască neamul!

Şi-om sări şi noi vre-o doi
De-or striga jidanii „oi".

Şi dacă n'om izbuti
Şi pe morţi îi vom trezi!

Şi i-om strânge ca neghina
Să-i cărăm la Palestina
Mugur-Mugurel...

ALTA

Măi Codrene, fiu al ţării,
Vine ziua înălţării,
Măi Codrene, fiu al ţării,
Vine ziua răzbunării!
La proces când vei intra
Capu 'n sus vei ridica.
Ţine-ţi numai fruntea sus,
Că pe-un duşman ai răpus,
Măi Codrene, n'avea teamă,
Spune la toţi cum te chiamă
Şi le spune pe cuvânt:
Eşti oştean dela pământ
Că eşti pui de Moldovean
Ce n'ai teamă de duşman!
De duşmanii jidoviţi
Ţara să ni-o curăţiţi!
Luptaţi voi, tineri eroi,
C'ajutor vi-om da şi noi!
Eu's ţărancă de departe
Dornică de libertate,

Şi n'avem multă avere,
Drumu-i scump nu putem mere,
Dar aşa din partea mea
Iată trimet scrisoarea
Prin foaia „Libertatea",
Cei ce-acolo s'ar afla

Scrisoarea să-mi-o cetească
Voia noastră s'o vestească:
Hai cu toţi mâna s'o dăm
Fiul ţării să-l scăpăm!
Şi Codreanu să trăiască
Iar în Ţara Românească
Mulţi voinici ca el să crească!

MARIA IOVANESCU n. PESECAN
din Sânteolaul-mare (Banat).

MARŞUL DEŞTEPTARII NAŢIONALE

de UN ARDELEAN

Români, ce 'n lacrimi şi în sânge
Scăldând pământul, l-aţi păstrat
Şi pentru-a Patriei mărire
Voi nici o jertfă n'aţi cruţat,
Cu fală voi lărgind hotarul
Ce moştenire ne-aţi lăsat,
Priviţi cum ţara iarăşi plânge
Gemând sub jug apăsător,
Duşmanii ne sugrum'avântul
Ne 'nstrăinează iar pământul
Ce nu şi găseşte-apărător!

Cel mai viclean dintre popoare
Din ţara noastră astăzi vrea
Să-şi facă propria lui ţară.
Din vine sânge să ne bea,
Din oase să ne ia tăria
Ce-acest pământ îl apăra!

Pe laşi i-au cumpărat cu aur
Să-i facă coade de topor,
Pe bravi în temniţă-i băgară
Ca să 'ngenunche-această ţară
Şi să sugrume-acest popor!

Trezeşte-te din somn, Române!
Striveşte şarpele cel rău!
Văzând că vrea să te sugrume
Cel încălzit la sânul tău,
Aruncă 'l cu dispreţ în foc,
Cu coade de topor cu tot!

Credinţa, Neamul şi pământul
Veniţi, Români, să apărăm,
Că 'n veci păzi-vom noi moşia,
Că n'om mai suferi robia,
Veniţi azi toţi ca să jurăm!

ALT GLAS DIN POPOR

— Doină nouă. —

Ş'am zis verde foi de păr,
Cine-i cu suflet de fer
De 'nalţă Crucea la cer,
Românlei spre folos
Mândru ca un steag frumos?
Este tânărul Codreanu
Ce-l urmăreşte duşmanu,
Ca să-i sfarme oasele,
Să-i mănânce zilele!

Cine-i din neam de vultani,
Incunjurat de duşmani,
Pentru-că neamu-şi iubeşte
Şi pe duşmani îi trăzneşte?
E studentul credincios
E Cornel, voinic, spătos,
Ce-şi pune duşmanul jos.
Pentru-a Crucii biruinţă,
Pentru dreapta lui credinţă!..

Cine trece 'n închisoare
Legat de mâni şi picioare
Păzit de mutre urîte
Intre suliţi otrăvite?
E studentul, moldoveanu
Corneliu Zelea-Codreanu,
Care cumplit s'a luptat
Şi cumplită pildă-a dat
Celor cari ar mai voi
Pe studenţi a-i umili
Pe Români iar a-i robi!

Ţine-l Doamne sănătos
Pe-acest tiner inimos
Şi la chip aşa frumos,
Ca să scoaţă la lumină
La biruinţă deplină
Naţiunea lui română
Din robia cea păgână.
Şi-i dă Doamne sănătate
Să scoată la libertate
Pe tot fratele Român
Apăsat de jug păgân!
Ajută-mi Doamne şi mie
Să văd astă 'mpărăţie
Dela Nistru pân' la Tisa
Fără de Jidani într'ânsa!

DUMITRU CRISTIAN
Plugar din Găneşti (Jud. Covurlui).

LUI CORNELIU ZELEA-CODREANU

Deşi dela al nostru sân
Duşmanii neamului te-au smuls;
Cei buni Români, cu toţii 'ngân
Un crez de care s'au pătruns.

E glia strămoşească 'n joc,
E viaţa noastră Românească,
Tu-i porţi în piept al ei noroc
Tu l-ai făcut să încolţească.

Precum cu sânge-al vostru plai
Scăpat a fost de alţi duşmani;
Prin tine azi al nostru grai
Scăpat va fi şi de Jidani.

Nădejdea noastră 'n tine-i pusă,
Tu eşti al naţiei erou;
Şi lupta noastră va fi dusă
Spre-un ideal, un suflu nou.

Avem doar piepturi de oţel
Şi din strămoşi, un vechiu renume
Numai atins al nostru ţel
Din mâni noi spada vom depune.

Ne vom jura cu mic, cu mare,
Că'n scumpa noastră, mândră ţară
Din vârf de munte pân' la mare
Duşmanii neamului să piară.

OCT. P. MEGUŢĂ

Braşov, 23 Martie 1925.

DOINĂ

— Pentru ziua de azi —

Frunză verde pom rotat,
Toată ţara-am colindat,
Şi pe unde-am zăbovit
Tot de Jidovi m'am lovit.

Te cuprinde jalea, frate,
Când vezi bunurile toate
De Jidani vicleni furate.

Şi la sat şi la oraş
Jidovul e bogătaş.
Jidovul este stăpân
Cu tot neamul lui păgân.
Iar Românu-acu-i sărman
Ajuns slugă la Jidan,
N'are casă, nici moşie,
Şi ce are stă să fie
Tot a liftei avuţie.

Şi amarul suferinţii
Nu ni l-au lăsat părinţii,
Ni-l făcurăm tot noi, frate,
Cu prea multă bunătate!..
Şi-acum stăm ca sugrumaţi
Toţi Românii, fraţi de fraţi.

Şi ne-or blestema copiii
Că ne-am dat nemernicii,
N'am ştiut să ne purtăm
Ţară ca să le lăsăm...

(Câmpina) BADEA STELIAN

DOINĂ STUDENŢILOR

Scrisă în ajunul procesului dela Focşani al lui Corneliu Zelea-Codreanu, din Martie—Mai 1925.

Voi studenţi din România
Care sunteţi temelia,
Pe voi o să se clădească
Ţara noastră Românească!
Ci voi sama să luaţi
Cu cine vă faceţi „fraţi",
Multe naţii dintre noi
Ne-ar junghia ca pe oi,
Ne-ar înjuga ca pe boi.
Dar se înşală tare-amar,
Că noi nu ni-s boi de car
Da nici oi de junghiat,
Având ţară şi 'mpărat,
Miniştri şi senatori,
Deputaţi, judecători,
Care să se străduiască,
Ţara să ni-o înflorească,
Jidovii napoi păşească!
O, Brătianule, ştii bine,
Când ai dat mâna cu mine
Şi-am rugat pe Dumnezeu
Să facă pe gândul meu,
Ca să nu faci nici-odată
Ruşine la ai tău tată!
Pune-i căluş şi frâmteşte
Pe cel-ce se ocoşeşte
Şi neamu-şi desprejuieşte.
Că istorii din trecut
Ne arată şi mai mult
Brătianu ce, a făcut,
În vremile de demult,
Când a mers el la Berlin
De ne-a adus Domn strein
Care dovadă ne-a dat
Că i Român adevărat.
Da unde-i Cogălniceanu
Şi Alexandru Lăpuşneanu?!
Să 'nvie Mihai Viteazu
El şi-ar întoarce obrazu
Când vi-ar vedea judecata
Ce o faceţi la Galata,
Şi-apoi lângă Bucureşti
La vestiţii „Văcăreşti"
Pentru cauze româneşti,
Şi acolo la Focşani
Ca să slujiţi pe Iidani!
Toţi Românii din trecut
Alte fapte au făcut,
Când erâ ca legea lor
Să n'o dea străinilor,
Turcilor, Ungurilor!
Unde-i Brâncoveanu vost
Şi cu Horia-Cloşca nost?
Ce pildă ne-au arătat,
Capul cum nu l-au plecat
Păgânului blăstămat?
Pentru asta ţinem minte
Stăpâniri de mai nainte,
Dară astăzi şi Românii
Fac la fel ca şi străinii,
Luptătorii ni-i lovesc,
Credinţa ni-o umilesc...

Frunză verde de pe tân,
Voi studenţii de Român,
Pe noi să vă răzimaţi,
Ori-şi-cui nu vă lăsaţi,
Mai ales nu vă lăsaţi
La Iidanii blăstămaţi,
Că Iidanii în războiu
Mergeau ca racii napoi,
Acum ei mai sus ca noi?
În războiul ce-a trecut
Nici-un Iidan n'am văzut
Să ajungă pân' la frunt;
Au făcut ce au făcut
Şi tot la umbră-au şezut.

Noi ne-am luptat luntre-punte.
Şi-acum iară ei în frunte?
Române nu te lăsa,
Că şi noi ţi-om ajuta,
Ne vom strânge, la strigare,
Dela Nistru pân' la Mare,
Şi ne-om pune la hotară
Şi-om curăţi astă ţară!
Când s'or deştepta Românii,
Dau la dracu cu străinii!
Să trăiască studenţimea
Şi să piară Iidovimea!

SOLOMON DOMĂNEANŢU
din Obaba-mutaie (Bănat).

LUI CORNELIU ZELEA-CODREANU

Mă 'nchin fecior al Romei şi-al Sarmiseghetuzei
La glasu-ţi de apostol, la braţul tău de fier
Simt inima-mi te chiamă, şi dus de valul muzei
Te-asamăn cu lumina Luceafărului din cer.

Tu eşti întruchiparea simţirilor străbune.
Vlăstarul cel mai verde din Neamul românesc,
Şi porţi în pieptu-ţi tânăr ca 'n vremurile bune
Tot idealul ţării!.. De asta te iubesc.

Crescut în cult de ţară, de neam şi de credinţă,
Văzut'ai plaiul ţării de-o hoardă cotropit,
Şi pe ţărani în juguri şi ţara 'n suferinţă,
Şi pe diavolul jidov rânjindu-ţi mulţumit.

Atâta sărăcie... şi-aşa bogată ţară!..
Moşie ca din basme... şi-aşa mâhniţi stăpâni!..
E-o boală?... e un blestem?... sau poate e o fiară
Acel ce suge vlaga trudiţilor Români?

Să vezi ţărani în juguri şi ţara-ţi jeluită,
Şi să te faci că nu vezi cum suferă-ai tăi fraţi?
Aveai prea nobil sânge din viţă moştenită
Să laşi să piară 'n umbră „Latinii din Carpaţi".

Deci tu ne-ai dat semnalul şi ne-ai chemat la luptă
Să venim în centurii legate ca 'ntr'un snop.
Întreaga naţiune de lilte este suptă,
Căci pentru noi Iidanii-s al doilea potop.

Potop care ne 'neacă în valu-i de robire,
Mințindu-ne chemarea, credință și trecut,
Și vrând cu'n pumn de aur să cumpere 'n neștire
Un neam L.. ce arăta-vom că nu e de vândut.

Deci ludo dăile 'n lănțuri cu 'ntregul tău popor
De „vânzători de țară" de „comuniști hidoși",
Căci fulgeră 'n mânie ca fulgerul prin nor
Românul pentru glia-i lăsată de strămoși.

. . . . . .

Tu ne-ai trezit din somnul în care noi dormeam,
Ne-ai arătat peirea numai la câțiva pași,
Mergeam ca somnambulii și, poate chiar cădeam,
Dar ne-am oprit la glasu-ți. Prin el ne re'nviași!

. . . . . .

Mă 'nchin fecior al Romei și-al Sarmisegheluzei
La glasu-ți de arhanghel, la brațul tău de fier
Te-or preamări urmașii, iar eu din valul muzei
Te văd ca pe lumina Luceafărului din cer.

PARASCHIVESCU C. CONSTANTIN
elev — Focșani.

DOINA MOLDOVEANULUI

Ici pe glia românească
Plânge-o doină strămoșească.
Plânge frunza codrului
De jalea voinicului,
Că-i robit străinului,

În bordei, sărac de mine,
Bucuria nu mai vine.
Doamne, Doamne, cum să vie
Când Români de viță vie
Sunt închiși în pușcărie,
Pentru sfânta dreptate
Și a țării libertate.
Măi Române, măi Române,
Uită-te ce-ți vine mâne:
La biserica din sat
Să n'ai dreptul de 'nchinat.
În orașe strălucite
Stau omizi îngrămădite
Și tot sug vlaga din tine
Cei streini, cele jivine,
Cu perciuni și cu pungi pline
Ca trântorii pe albine.
Uită-te ce-ți vine mâne,
Măi Române, măi Române.

Nistrule cu apă lină,
Când dă frunza în rugină,
Pe-o noapte cu lună plină.
De prin codri, de prin munte
S'au pornit feciori de frunte.
Toți voinici cu negre plete
Cu ochi mari, cu late spete
Pe potecă, pe cărare
Și cu pușca în spinare...
Pe părău tot apă trece
Și-s la număr treisprezece.
Rece-i apa în părău,
Cu hangarele la brâu.

Foaie verde și-alunele
Bate luna în oțele.
Păduricea-i ruginie
Ei pleacă — la bătălie!
Dar cum ei așa mergeau,
Vrăjmașii că-i așteptau
Din ascunziș mi-i pândea,
Un vânzător i-ajuta!
Și cu ajutorul lui
Cu banul jidanului,
Prinse, ceata de tirani
Șase tineri căpitani,...
Căpitani de Moldoveni,
De Munteni, de Ardeleni,
Voinicei Bucovineni,
De pe apa Nistrului,
Din codrii Bănatului...
Mare-i jalea neamului!
Vântul scutură salcâmul
Și-amărât îi tot Românul,
Că cu lanțuri mi-i legară,
Și la mâini, și la picioare,
Și-i zvârliră 'n închisoare.
Foaie verde sălcioară
Am avut o sorioară
Da tiranii mi-o luară
Dela brâu, de subsuoară!
Neagră-i apa, neagră lină,
Căpitanii se închină
Moldovenii greu suspină.
Firicel de negre mure
Tot Românul stă să 'ndure
Dela deal, dela pădure,
Că-i robia creștinească
Sub obida jidovească!
Firicel de ismă creață
Dă-mi flinta, frate Gârneață
Pe păgâni să-i scot din viață!
Stejărul și trei halice
Frate, codrule, voinice
Adă-ți ghioagele aice,
C'aud buciumul cum sună,
Văd voinicii cum s'adună.
Eu să-ți cânt de voinicie
Și să trag în carne vie!
Tu să-mi dai ascunzătoare
Într'o zi cu mândru soare.
Adă-ți ghioagele aice,
Frate codrule, voinice!

ROMÂNI! — Potriviți pe doine și pe cântece versurile tipărite în cărticica aceasta, — și le cântați, să răsune o țară întreagă de dorul de azi al Românului robit Jidanului!

224

CE ESTE „SVASTICA"?

„*Svastică*" se numește crucea străveche, în forma aceasta:

pe care au avut-o totdeauna *toate neamurile* creștine, ca un semn sfânt de *noroc* și de *păstrare, apărare* a acestor neamuri împotriva nenorocirilor vremilor.

La noi la Români, Svastica se poate găsi și vedea pe cusături, pe zugrăvelile bisericilor din vechime, pe oale, pe podoabe. Ea se afla pe steagurile Dacilor și Romanilor din vechime, și de-atunci până azi s'a păstrat ca un semn purtător de ocrotire cerească, ca și crucea noastră creștină. Doar că Svastica e mai veche decât crucea creștină, și chiar din ea s'a născut semnul sfânt al crucii.

Deoarece încă din vremurile străvechi, chiar înainte de venirea Mântuitorului, și până în zilele noastre, *Svastica* a însemnat *păstrarea* și *apărarea* Neamurilor ariene (creștine), — de aceea și ***astăzi s'a luat ca semn al luptei de apărare a Românilor împotriva Jidanilor, această***

SVASTICA ***străveche!***

Români!

Cinstiți Svastica, purtați-o cu fală pe piept, puneți-o în casele voastre, coaseți-o pe cusăturile voastre, ***— dar, mai ales, purtați-o în inimile voastre!***

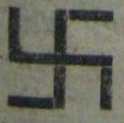

Tip. „Libertatea", Orăștie. 1938